

Kırkıncı Ayetin Gizli Tarihi - Yirmi İkinci Sayı

Hezekiel Üç Numara

Jeff Pippenger

2026-08-08

Hezekiel, yüz kırk dört binin mühürlenmesi döneminde bir kâhindir. Birinci bölümde Hezekiel mabede götürülür.

Otuzuncu yılda, dördüncü ayda, ayın beşinci gününde, ben Kebar Irmağı yanında sürgünler arasında bulunurken, gökler açıldı ve Tanrı'ya ait görüler gördüm. Ayın beşinci günü, Kral Yehoyakin'in sürgün edilişinin beşinci yılıydı. RAB'bin sözü Kildanîler diyarında, Kebar Irmağı yanında, Buzi oğlu kâhin Hezekiel'e açıkça geldi; ve orada RAB'bin eli onun üzerindeydi.

Ve baktım, ve işte, kuzeyden bir kasırga geliyordu; büyük bir bulut ve kendi içinde alevlenen bir ateş vardı; çevresinde bir parlaklık bulunuyordu; ortasından da, ateşin ortasından, kehribar rengini andıran bir görünüş çıkıyordu. Yine onun ortasından dört canlı varlığın benzeri çıkıyordu. Ve bunların görünüşü şöyleydi: insan suretine benziyorlardı. Her birinin dört yüzü vardı ve her birinin dört kanadı vardı. Ayakları dümdüz ayaklardı; ayaklarının tabanı buzağı ayağının tabanı gibiydi; ve parlatılmış tunç görünümü gibi parıldıyorlardı. Dört yanlarında, kanatlarının altında insan elleri vardı; dördünün de yüzleri ve kanatları vardı. Kanatları birbirine bitişikti; giderlerken dönmezlerdi; her biri dosdoğru ileri giderdi. Yüzlerinin benzerliğine gelince, dördünün de bir insan yüzü vardı; sağ tarafta bir aslan yüzü vardı; dördünün de sol tarafta bir öküz yüzü vardı; dördünün de ayrıca bir kartal yüzü vardı. Yüzleri böyleydi; kanatları yukarı doğru uzanmıştı; her birinin iki kanadı birbirine bitişikti ve ikisi bedenlerini örtüyordu.

Ve her biri dosdoğru ileri gidiyordu; ruh nereye gitmek istiyorsa, onlar da oraya gidiyordu; giderlerken dönmüyorlardı. Canlı varlıkların benzerliğine gelince, görünüşleri ateşten yanan korlar gibiydi ve meşalelerin görünüşü gibiydi; bu ateş canlı varlıkların arasında aşağı yukarı hareket ediyordu; ateş parlaktı ve ateşten şimşekler çıkıyordu. Canlı varlıklar şimşek çakması görünüşü gibi koşup geri dönüyorlardı. Ben canlı varlıklara bakarken, işte, canlı varlıkların yanında, yerde, her birinin dört yüzüne karşılık bir tekerlek vardı. Tekerleklerin görünüşü ve işleyişleri zebercet rengini andırıyordu; dördünün de aynı benzerliği vardı; görünüşleri ve yapıları sanki bir tekerleğin ortasında başka bir tekerlek varmış gibiydi. Gittiklerinde dört yanları üzerinde gidiyorlar ve giderlerken dönmüyorlardı. Çemberlerine gelince, öyle yüksektüler ki dehşet vericiydiler; dördünün çemberleri de çevreleri boyunca gözlerle doluydu. Canlı varlıklar gittikçe tekerlekler de onların yanında gidiyordu; canlı varlıklar yerden yükseltildiğinde tekerlekler de yükseltiliyordu. Ruh nereye gitmek istiyorsa onlar da oraya gidiyordu; onların ruhu gitmek üzere nereye yöneliyorsa; tekerlekler de onların karşısında yukarı kaldırılıyordu; çünkü canlı varlığın ruhu tekerleklerin içindeydi.

Onlar gittikçe bunlar da gidiyordu; onlar durdukça bunlar da duruyordu; onlar yerden yukarı kaldırıldıkça, tekerlekler de onlarla birlikte yukarı kaldırılıyordu; çünkü canlı yaratığın ruhu

tekerleklerin içindeydi. Ve canlı yaratıkların başları üzerindeki kubbenin benzeri, korku veren billûrun görünüşü gibiydi; başlarının üzerinde yukarıya doğru uzanmıştı. Ve kubbenin altında kanatları dümdüzdü, biri ötekine doğru uzanıyordu; her birinin bu yanda bedenlerini örten ikişer kanadı vardı ve her birinin o yanda bedenlerini örten ikişer kanadı vardı. Ve gittiklerinde, kanatlarının sesini duydum; büyük suların uğultusu gibi, Her Şeye Gücü Yeten’in sesi gibi, söz sesi gibi, bir ordunun gürültüsü gibi idi; durduklarında kanatlarını indiriyorlardı. Ve başlarının üzerindeki kubbeden bir ses geldi; durduklarında ve kanatlarını indirdiklerinde. Ve başlarının üzerindeki kubbenin üstünde, safir taşının görünüşü gibi bir taht benzeri vardı; ve taht benzerinin üzerinde, onun yukarısında, insan görünüşüne benzer bir görünüş vardı. Ve belirttiği yerden yukarıya doğru, çevresi içinde ateş görünüşü gibi, kehribar rengini andıran bir görünüş gördüm; ve belirttiği yerden aşağıya doğru da ateş görünüşüne benzer bir şey gördüm; çevresinde parlaklık vardı. Yağmur gününde bulutun içinde olan yay nasıl görünürse, çevredeki parlaklığın görünüşü de öyleydi. RAB’bin yüceliğinin benzerinin görünüşü buydu. Bunu görünce yüzüstü yere kapandım ve konuşanın sesini işittim. Hezekiel 1:1–28.

Yas tutan sürgün peygamber Hezekiel’e, Kildanîler diyarında, İsrail’in kudretli Tanrısı’na iman konusunda aynı dersi öğreten bir görünüm verildi. Kebar Irmağı’nın kıyısında bulunduğu sırada, kuzeyden bir kasırga geliyor gibiydi; “büyük bir bulut, kendi içine kıvrılan bir ateş vardı; çevresinde bir parlaklık bulunuyor ve ortasından sanki kehribar rengi görünüyordu.” Garip görünüşlü, birbirini kesen birtakım tekerlekler, dört canlı yaratık tarafından hareket ettiriliyordu. Bunların hepsinin çok üstünde, “görünüşü safir taşı andıran taht benzeri bir şey vardı; ve taht benzeri şeyin üzerinde, yukarıda, görünüşü insanı andıran bir benzerlik vardı.” “Canlı yaratıkların benzerliğine gelince, görünüşleri yanan ateş közleri gibi, kandillerin görünüşü gibiydi; bu, canlı yaratıkların arasında inip çıkıyordu; ateş parlaktı ve ateşten şimşek çakıyordu.” “Keruvlar arasında, kanatlarının altında insan eli biçiminde bir şey de görünüyordu.”

“Birbirinin içinde tekerlekler vardı; düzenleri öylesine karmaşıktı ki, ilk bakışta Hezekiel’e her şey bütünüyle karışıklık içinde görünmüştü. Fakat hareket ettiklerinde, bunu kusursuz bir dakiklikle ve tam bir uyum içinde yapıyorlardı. Bu tekerlekleri göksel varlıklar sevk ediyordu; ve hepsinin üzerinde, görkemli safir tahtın üzerinde, Ebedî Olan bulunuyordu; tahtın çevresini ise lütuf ve sevginin simgesi olan kuşatıcı gökkuşağı sarıyordu. Sahnenin dehşet verici görkemi karşısında ezilen Hezekiel, yüzüstü yere kapandı; o sırada bir ses ona kalkmasını ve Rab’bin sözünü işitmesini buyurdu. Sonra kendisine İsrail için bir uyarı mesajı verildi.” Testimonies, 751.

Kral Uzziya’nın öldüğü yıl, Rab’bi yüksek ve yüce bir taht üzerinde oturur halde gördüm; kaftanının etekleri tapınağı dolduruyordu. O’nun üzerinde serafklar duruyordu; her birinin altı kanadı vardı: ikisiyle yüzünü örtüyor, ikisiyle ayaklarını örtüyor, ikisiyle de uçuyordu. Biri ötekine seslenip şöyle diyordu: “Orduların RAB’bi kutsaldır, kutsaldır, kutsaldır; bütün yeryüzü O’nun yüceliğiyle doludur.” Seslenenin sesiyle kapının söveleri sarsıldı ve mabet dumanla doldu. O zaman dedim: “Vay başıma! Mahvoldum! Çünkü ben dudakları kirli bir adamım, dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum; çünkü gözlerim Kral’ı, Orduların RAB’bini gördü.” O zaman serafklardan biri, sunağın üzerinden maşayla aldığı kor halindeki bir kömürü elinde tutarak bana doğru uçtu. Onu ağızıma değdirip dedi: “İşte, bu dudaklarına

dokundu; suçun giderildi ve günahın bağışlandı.” Sonra Rab’bin sesini işittim: “Kimi göndereyim, bizim için kim gidecek?” Ben de, “İşte ben, beni gönder” dedim. Yeşaya 6:1–8.

“Bu görüm, Hezekiel’e, zihni kasvetli önsezilerle dolu olduğu bir zamanda verildi. O, atalarının ülkesini viraneye dönmüş olarak gördü. Bir zamanlar insanlarla dolu olan şehir artık meskûn değildi. Surlarının içinde artık ne şenlik sesi ne de övgü ezgisi işitiliyordu. Peygamberin kendisi de, sınırsız ihtirasın ve vahşi zulmün mutlak egemen olduğu yabancı bir diyarda bir garipti. İnsan zorbalığına ve haksızlığına dair gördükleri ve işittikleri onun canını derinden yaraladı; o da gece gündüz acı acı yas tuttu. Fakat Kebar Irmağı yanında kendisine sunulan o harikulade simgeler, yeryüzü hükümdarlarınıninkinden daha kudretli, her şeye hükmeden bir gücü açığa vurdu. Asur ve Babil’in kibirli ve zalim hükümdarlarının üzerinde, merhamet ve hakikat Tanrısı tahtta oturuyordu.”

Peygambere böylesine bir karmaşanın içine girmiş gibi görünen tekerlek benzeri karmaşık düzenekler, sonsuz bir elin yönlendirmesi altındaydı. Kendisine bu tekerlekleri hareket ettiren ve yönelten olarak vahyedilen Tanrı’nın Ruhü, karmaşadan uyum meydana getiriyordu; aynı şekilde bütün dünya da O’nun denetimi altındaydı. Yüceltilmiş varlıklardan oluşan sayısız topluluklar, O’nun buyruğu üzerine kötü insanların gücünü ve siyasetini denetim altına almaya ve O’na sadık olanlara iyilik getirmeye hazırdı.

Benzer şekilde, Tanrı gelecek çağlar için kilisenin tarihini sevgili Yuhanna’ya açmak üzereyken, ona, şamdanlar arasında yürüyen ve yedi kiliseyi simgeleyen “İnsanoğlu’na benzer Biri”ni göstererek, Kurtarıcı’nın halkına duyduğu ilgi ve gösterdiği ihtimam konusunda güvence verdi. Yuhanna’ya, kilisenin yeryüzündeki güçlerle girişeceği son büyük mücadeleler gösterilirken, sadıkların nihai zaferini ve kurtuluşunu da görmesine izin verildi. Kiliseyi can alıcı bir çatışma içinde, canavar ve onun suretiyle karşı karşıya getirilmiş; o canavara tapınmanın ölüm tehdidi altında zorla kabul ettirildiğini gördü. Fakat savaşın dumanının ve uğultusunun ötesine bakarak, Siyon Dağı üzerinde Kuzu’yla birlikte duran bir topluluk gördü; bunların alınlarında, canavarın işareti yerine, “Baba’nın adı yazılıydı.” Ve yine, “canavara, onun suretine, onun işaretine ve adının sayısına karşı zafer kazanmış olanların, Tanrı’nın harplarına sahip olarak cam denizin üzerinde durduklarını” ve Musa’nın ve Kuzu’nun ezgisini söylediklerini gördü.

“Bu dersler bizim yararımız içindir. İmanımızı Tanrı’ya dayandırmamız gerekir; çünkü hemen önümüzde, insanların canlarını sınavacak bir zaman vardır. Mesih, Zeytin Dağı’nda, O’nun ikinci gelişinden önce vuku bulacak dehşetli yargıları anlattı: ‘Savaşları ve savaş söylentilerini işiteceksiniz.’ ‘Ulus ulusa, krallık krallığa karşı ayaklanacak; ve çeşitli yerlerde kıtlıklar, salgın hastalıklar ve depremler olacak. Bütün bunlar acıların başlangıcıdır.’ Bu peygamberlikler Yeruşalim’in yıkılışında kısmen yerine gelmiş olmakla birlikte, son günlere daha doğrudan uygulanırlar.”

“Büyük ve ciddi olayların eşiğinde duruyoruz. Peygamberlik süratle gerçekleşiyor. Rab kapıdadır. Pek yakında önümüzde, yaşayan herkes için ezici derecede önemli bir dönem açılacaktır. Geçmişin çekişmeleri yeniden canlandırılacak; yeni çekişmeler ortaya çıkacaktır. Dünyamızda sahnelenecek olaylar henüz tasavvur bile edilmemiştir. Şeytan insan araçları vasıtasıyla çalışmaktadır. Anayasayı değiştirmeye ve Pazar gününün tutulmasını zorunlu kılan

bir yasa çıkarmaya çaba gösterenler, bunun sonucunun ne olacağını pek az kavramaktadırlar. Bir kriz tam üzerimize gelmek üzeredir.

“Fakat Tanrı’nın kulları bu büyük bunalımda kendilerine güvenmemelidir. Yeşaya’ya, Hezekiel’e ve Yuhanna’ya verilen görümlerde, göğün yeryüzünde olup biten olaylarla ne denli yakından bağlantılı olduğunu ve Tanrı’nın Kendisine sadık olanlara gösterdiği özenin ne kadar büyük olduğunu görürüz. Dünya bir yöneticiden yoksun değildir. Gelecek olayların düzeni Rab’bin elindedir. Göğün Haşmeti, ulusların kaderini olduğu kadar, Kendi kilisesine ilişkin meseleleri de bizzat Kendi yönetimi altında tutmaktadır.”

Rab’bin işinde kendimize gereğinden fazla kaygı, sıkıntı ve şaşkınlık duygusuna kapılma izni veriyoruz. Sınırlı insanlar, sorumluluk yükünü taşımaya bırakılmış değildir. Tanrı’ya güvenmemiz, O’na iman etmemiz ve ilerlememiz gerekir. Göksel habercilerin yorulmak bilmeyen uyanıklığı ve yeryüzündeki varlıklarla bağlantılı hizmetlerinde durmaksızın meşgul olmaları, Tanrı’nın elinin tekerlek içindeki tekerleği nasıl yönlendirdiğini bize göstermektedir. İlahi Öğretmen, vaktiyle Koreş’e söylediği gibi, Kendi işindeki her görevliye şöyle demektedir: “Beni tanımamış olsan da, seni kuşattım.”

Hezekiel’in görüşünde Tanrı’nın eli keruvların kanatlarının altındaydı. Bu, kullarına başarıyı verenin ilahî kudret olduğunu öğretmek içindir. Onlar günahı bir yana bırakır ve yürekle yaşamda pak hâlâ gelirlerse, O onlarla birlikte çalışacaktır.

“Canlı yaratıkların arasında yıldırımın süratiyle dolaşan parlak ışık, bu işin sonunda tamamlanışa doğru hangi hızla ilerleyeceğini temsil eder. Uyumayan, tasarılarının gerçekleşmesi için durmaksızın çalışan O, büyük işini uyum içinde ilerletebilir. Sonlu zihinlere dolaşık ve karmaşık görünen şeyi, Rab’bin eli kusursuz bir düzen içinde tutabilir. Kötü adamların amaçlarını boşa çıkarmak için yollar ve vasıtalar tasarlayabilir; halkına karşı fesat kuranların öğütlerini ise şaşkınlığa uğratacaktır.”

“Kardeşler, şimdi yas ve umutsuzluk zamanı değildir; kuşkuya ve imansızlığa teslim olma zamanı değildir. Mesih artık Yusuf’un yeni mezarında, büyük bir taşla kapatılmış ve Roma mührüyle mühürlenmiş bir Kurtarıcı değildir; bizim dirilmiş bir Kurtarıcımız vardır. O Kraldır, orduların Rabbidir; keruvlar arasında oturmaktadır; ve ulusların çekişmesi ve kargaşası ortasında halkını hâlâ korumaktadır. Göklerde hüküm süren O, bizim Kurtarıcımızdır. Her denemeyi O ölçer. Her canı sınaması gereken fırın ateşini O gözetler. Kralların kaleleri yıkılacağı zaman, Tanrı’nın gazabının okları O’nun düşmanlarının yüreklerini delip geçeceği zaman, O’nun halkı O’nun ellerinde güvende olacaktır.” Testimonies, cilt 5, 752–754.

Hezekiel, yüz kırk dört bin arasında yer almaya aday olanları temsil eder; ve satır üzerine satır, onun mabetteki tecrübesi, Yeşaya’nın ve Yuhanna’nın mabedin içindeki tecrübesiyle uyum içindedir. Biz şimdi, yüz kırk dört bini mühürleyen üç sınavın ikincisi olan tapınak sınavındayız. O dönem, Malaki için yerine getirilmesi olarak Antlaşma Habercisi tarafından gerçekleştirilen arınmadır. Üç sınavdan oluşan arınma süreci, Malaki’nin “her canı sınaması gereken” ateşli “ocağı”dır. Üçüncü melek 22 Ekim 1844’te geldiğinde, Antlaşma Habercisi ansızın Kendi mabedine geldi ve o tarihin akıllı bakirelerini, sadıklarını mühürlemek üzere, En Kutsal Yer’e yönlendirdi; fakat o tarihin bakireleri isyan etti ve 1856’ya gelindiğinde Filadelfiyalı Miller’i

hareket, Laodikyalı Millerci harekete dönüşmüş, 1863'te de Laodikyalı Yedinci Gün Adventist kilisesi hâline gelmiştir.

22 Ekim 1844'te ansızın gelen üçüncü melek, 1863'te varlığını geri çekti ve ardından 11 Eylül 2001'de geri döndü. Yirmi beş yıl sonra, 22 Ekim 1844 ile örneklendirilmiş olan mâbed sınavı şimdi yeniden tekrarlanmaktadır. Yirmi beş, simgesel olarak iki yüz ellinin peygamberlik ondabiridir; iki yüz elli ise Daniel on birin on birinci ayetinden on beşinci ayetine kadar temsil edilen tarihin bir simgesidir. İki yüz elli ve yirmi beş, Hezekiel'in mabet görünümünün içindeki bir çarktır. Yirmi beş, Antlaşma Habercisi tarafından gerçekleştirilen arındırma işinde temsil edilen üç aşamalı sınama sürecinin yerine gelişinde, bilge olanlarla kötülerin ayrılmasının bir simgesidir.

Matta yirmi beş üç mesel içerir ve her bir mesel, yüz kırk dört binin mühürlenme zamanında bilge ile kötünün ayrılışını tanımlar. Bölümde temsil edilen Tanrı halkının umudu, gece yarısı feryadının mesajının yağına sahip bilge bir bakire olabilmeleridir. Onların umudu, kendilerine kişisel deneme süreleri içinde idare etmeleri için verilmiş olan özel yetenekleri kullanmadaki vekillikleri bakımından sadık bir kul olarak yargılanmalarıdır. Onların umudu, O'nun solundaki bir keçi değil, O'nun sağında oturan, Tanrı'nın otlığının bir koyunu olarak yargılanmalarıdır. Yirmi beş, yüz kırk dört binin mühürlenme zamanında bilge ile kötünün ayrılışının bir simgesidir. Yirmi beş, Hezekiel'in tekerleklerinden biridir.

Sürgünümüzün yirmi beşinci yılında, yılın başlangıcında, ayın onuncu gününde, şehrin vuruluşunun on dördüncü yılında, tam o gün Rab'bin eli üzerimdeydi ve beni oraya götürdü. Hezekiel 40:1.

Sürgünün yirmi beşinci yılı, takdîrî bir kapının kapanışıyla simgelenen 22 Ekim ile temsil edilmektedir. 22 Ekim 1844'te, iki sınıf birbirinden ayrılırken bir kapı açıldı ve bir kapı kapandı.

Filadelfiya'daki kilisenin meleğine yaz: Kutsal Olan, Gerçek Olan, Davud'un anahtarına sahip olan, açtığında hiç kimsenin kapayamadığı ve kapadığında hiç kimsenin açamadığı şöyle diyor: İşlerini biliyorum; işte, önüne açık bir kapı koydum ve onu hiç kimse kapayamaz; çünkü senin az bir kuvvetin var, sözüme bağlı kaldın ve adımları inkâr etmedin. Vahiy 3:7, 8.

Mesih, Filadelfiya'nın meleğine onların işlerini bildiğini ve Filadelfiya kilisesinin önüne açık bir kapı koyduğunu söyler. Bu kapı, Elyakim'in üzerine konulan anahtar, yani "Davut'un anahtarı" ile açılmıştır.

Ve o gün vuku bulacak ki, kulum Hilkiya oğlu Elyakim'i çağıracağım. Onu senin kaftanıyla giydirecek, kuşağınla kuvvetlendirecek ve yönetimini onun eline vereceğim; o da Yerusâlim sakinlerine ve Yahuda evine baba olacaktır. Davut evinin anahtarını onun omzuna koyacağım; öyle ki, o açacak ve kimse kapatamayacak; o kapatacak ve kimse açamayacaktır. Yeşaya 22:20–22.

Elyakim'in çağırıldığı gün, kötü Şebna'dan ayrılır.

Orduların Rabbi Yehova şöyle diyor: Git, sarayın idaresi üzerinde bulunan bu kâhya Şebna'ya var ve de ki: Burada neyin var? Burada kimin var ki, kendine burada bir mezar oyuyorsun; yüksekçe bir yerde kendine bir mezar oyan, kayada kendisi için bir mesken kazan kimse gibi?

İşte, Yehova seni güçlü bir sürgünle alıp götürecektir ve seni mutlaka sarıp sarmalayacaktır. Seni şiddetle döndürüp geniş bir ülkeye top gibi fırlatıp atacaktır; orada öleceksin ve görkeminin savaş arabaları efendinin evinin utancı olacaktır. Yeşaya 22:15–18.

Şebna ve Elyakim örneğini yerine getiren akıllı ve akılsız bakirelerin ayrılması, 22 Ekim 1844 tarihinde gerçekleşti; ayrıca Yehoyakin'in tutsaklığının yirmi beşinci yılında da, yani MÖ 22 Ekim 573'te gerçekleşti. Hezekiel sekizinci bölümde, Yerus alim ile temsil edilen Adventizm içindeki kötüler, güneşe secde eden yirmi be  adamla tasvir edilmektedir. Yerus alim'in yıkılı ı, aynı zamanda yüz kırk dört binin mühürlenme zamanını sona erdiren işaret ta ı olan pazar yasasını temsil eder. Bu mühürlenme zamanı 11 Eylül 2001'de ba ladı ve İsa hem Alfa hem de Omega'dır; dolayısıyla m h rlenmenin başlangıcı olarak 11 Eylül 2001, sonunda, yani pazar yasasında olacak olanı örneklemektedir.

11 Eylül 2001, 1888 Minneapolis toplantıları ile tipolojik olarak önceden gösterilmişti; zira Kız Kardeş White, 11 Eylül'de New York'un büyük binaları yıkıldığında Vahiy 18:1–3' n yerine gelmiş olduğunu belirtir. O zamanda da, 1888'de olduğu gibi, Vahiy on sekizinci bölümdeki mele in yeryüzünü O'nun görkemi ile aydınlatmak üzere indiğini ifade etti. 1888'deki isyanı, Korah, Datan ve Abiram'ın isyanıyla aynı hizaya koydu; onların da kendi irtidatlarına katılan, nam salmı  iki yüz elli adamı vardı. Eski İsrail'in başlangıç tarihindeki Korah ve yanda larının isyanındaki iki yüz elli asi, eski İsrail'in son döneminde güneşe secde eden yirmi be  adamın tipolojik  n  rne i idi.

Laodikyalı Adventizmin yirmi be  önderinin Pazar yasası önünde eğilmesi ve iki yüz ellisinin 11 Eylül'de eğilmesi, yirmi be  sembolizmi ile mühürleme vaktini ortaya koyar; (bilge ile kötünün ayrılmasının simgesi) mühürleme vaktinin başlangıcını ve sonunu işaretlemek için kullanılır. İster Musa zamanındaki iki yüz elli asi olsun, ister Hezekiel sekizinci bölümdeki yirmi be  adam, ister Matta yirmi beşinci bölümün ayrılı a tanıklık eden     ahidi, ister Hezekiel kırk ncı bölümdeki sürgünün yirmi beşinci yılı olsun; yirmi be  simgesinin bütün tezahürleri, sırasıyla M  207, 313 ve 2026 yıllarında sonuçlarına ulaşan    adet iki yüz elli yıllık dönemle uyum içindedir.

Yirmi be , tabir caizse, yirmi be in bütün çizgilerini yetkinliğe getiren bir dingildir. Kırk ncı ayetin gizli tarihine açıklık getirmek üzere Petrus'a verilen krallığın peygamberlik anahtarlarından biri hâline gelir. Daniel on birin onuncu ile on beşinci ayetlerinin, kırk ncı ayetin gizli tarihi olan 1989'dan Pazar yasasına kadar uzanan tarihi kapsayan bir çizgiyi temsil ettiği, ikiden fazla tanıkla tekrar tekrar ortaya konmuştur. Yahuda oyma ının Aslanı, son günlerin Gece Yarısı  ı lı ı mesajını nihayete erdirecek olan gizli tarihi açarken,  imdi Hezekiel'in tekerleklerinin mühürleri ni çözmektedir.

Aşağıdaki makalelerde, son günlerde insanların karmaşık karşılıklı etkileşimini temsil eden Hezekiel'in tekerleklerini tanımlamayı sürdüreceğiz. Bu makalenin başında yer alan Hezekiel'in birinci bölümü ile Testimonies, cilt be ten buna eşlik eden pasaj, makaleler boyunca ilerlerken başvurmaya devam edeceğimiz dayanak noktalarımız olacaktır. Tekerlekler kendi uygun yerlerinde ortaya konulduğunda ve peygamberlik tarihinin öteki tekerlekleriyle olan doğru kesi imleri belirlendiğinde, 11 Ağustos 1840 tarihinde birinci mele i güçlendiren    yüz doksan

bir yıl ve on beş günün, Hezekiel tarafından aynı zamanda, Yerus alim kuşatmasının bir buçuk yılına bağlı olarak,    yüz doksan yıl Őeklinde de temsil edildiğini göstereceğiz; ve bu peygamberlik ışığının gelişi, yüz kırk dört binin sancağının yükseltilmesini tanımlar.

27 Temmuz 1299'dan 1337'ye kadar olan dönem, Vahiy dokuzuncu bölüm onuncu ayetteki yüz elli yılın (beş ayın) başlangıcındaki otuz sekiz yılı temsil eder. O yüz elli yıl, on beşinci ayetteki    yüz doksan bir yıl ve on beş gün ile bağlantılıdır. Böylece, iki dönemin başlangıcı, Josiah Litch'in 1838 ve 1840 öngörüsünün gerçekleşmesiyle son bulan ve Millerci hareketin ayağa kalkışını ve g   kazanışını işaretleyen tek bir peygamberlik çizgisini oluşturur. Adventizmin başlangıcındaki bu tarih, Pazar yasasından önce bir sancak olarak yüz kırk dört binin ayağa kalkışını işaret eder. Böylece, Hezekiel'in    yüz doksan yılı ile Yerus alim kuşatmasının bir buçuk yılı (1.5), 1299'da başlayan peygamberlik çizgisinin sonunu işaret eder.

Bir sonraki makaleden önce Testimonies'in beşinci cildindeki pasajı ele almak faydalı olacaktır.